

af Landets Fysici have udtalt, at en Bestemmelse som den, der findes i Vædringsforslag under Nr. 7 til § 17 er langt bedre egnet til at betrygge, at Provinsernes Interessé finder tilbørlig Baaagtelse end en Bestemmelse om, at et af Sundhedsraadets Medlemmer skal have været læge i Provinjen, idet der nemlig gøres opmærksom paa, at Forholdene omkring i Landet ere saa overordentlig forskellige, jaaledes at den Omstændighed, at en Mand har praktiseret et enkelt Sted, maaske i en Kjøbstad, ikke er noget Bevis for, at han er fortrolig med Forholdene i andre Dele af Landet. Naar man derimod vil sikre sig, at Sundhedsraadet faar en alsidig Kundskab om, hvorledes Forholdene ere i forskellige Dele af Landet, have flere af Fysici udtalt, at det vilde være langt bedre betrygget paa den Maade, som er foreslaaet i Vædringsforslaget under Nr. 7, derved altsaa at samtlige Landets Fysici kaldes til skriftlig eller mundtlig at raadspørges i dette Tilfælde.

Hvad Vædringsforslaget under Nr. 2 angaar, skal jeg bemærke, at jeg ligesom tidligere ikke egentlig kan indse, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at have 2 Farmaceuter i Raadet. Den Omstændighed, at hvis der kun er en, han da kunde have Forsald, er jo ikke noget ejendommeligt for Farmaceuten, men kan ogsaa gælde andre Medlemmer, ogsaa de lægekyndige tilforordnede, og der er med Hensyn dertil ikke andet at gøre, end hvad der overhovedet vil være at gøre, naar en Embedsmand har Forsald, nemlig det, at der saa maa konstitueres en anden i hans Sted. Det er jo i det hele den Maade, hvorpaa man hjælper sig i saadanne Tilfælde, og det maa betragtes som en Selvfølge, som en Følge af de almindelige Grundsætninger, at Justitsministeren maatte være berettiget til at konstituere i saadanne Tilfælde. Altsaa skulde det farmaceutiske Medlem have Forsald, mener jeg, at det ikke vil have anden Følge, end at der konstitueres en anden i hans Sted, saa længe dette Forsald staa paa, altsaa affikur at det samme, som maa ske, hvis Medicinaldirektøren selv har Forsald, eller hvis nogen af Medicinalraaderne eller de lægekyndige tilforordnede har Forsald. Derfor kan jeg egentlig ikke indse, at der er nogen Nødvendighed for, at der skal være 2 Farmaceuter. For saa vidt der nemlig skulde foreligge tvivlsomme tekniske Spørgsmaal, er jo Raadet ikke afstaaet fra at indhente Oplysninger hos andre til Vejledning ved saadanne Spørgsmaal's Afgørelse, og hvis det skulde være et overmaade meget omtvistet og tvivlsomt Spørgsmaal, tror jeg ikke, at

Betryggelsen bliver synderlig større, fordi der er en farmaceutisk uddannet Mand til. — For øvrigt skal jeg i Forbindelse med dette bemærke, at der dog maaske kunde være Spørgsmaal, navnlig naar man ikke vil fastholde, ja, endogsaa ikke anser det for ganske ønskeligt, at begge disse Mænd skulde være aktive Apotekere, om det dog i saa Fald ikke vilde være rigtigt at sætte „en i Farmacien kyndig“ Mand i Stedet for „en farmaceutisk uddannet“ Mand. Hvis der virkelig eksisterer en Mand, som er Videnskabsmand paa det Omraade, som maaske endogsaa kunde have et stort Navn som saadan, synes jeg, at det vilde være noget besynderligt, om han skulde være udelukket fra at kunne bemyttes, fordi han tilfældigvis ikke har faaet den sædvanlige farmaceutiske Uddannelse. Det er altsaa noget, som jeg i hvert Tilfælde henstiller, om man ikke skulde finde det rigtigt at foretage denne Vædring, jaaledes at man, naar man dog vil have de to, gjorde Kammerne noget større — og derved Valget noget friere. — Vædringsforslaget under Nr. 3 har jeg ikke noget at erindre imod, heller ikke imod Vædringsforslaget under Nr. 4, da jeg betragter dem som rene Redaktionsændringer, hvad ogsaa den ærede Ordfører gjorde.

Jeg kommer nu til at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 5, og der vil jeg for det første gøre den Bemærkning, at Grunden til den Bestemmelse, som findes i Regeringens oprindelige Forslag, er den, at der paa det Punkt er en overordentlig farlig og stor Lakune i vor Lovgivning, jaaledes at der ikke gives nogen som helst Maade, hvorpaa Retten til at praktisere kan berøves en læge. Han kan gøre, som han gøre vil, og han kan være, som han være vil, der er ingen Autoritet nu, hverken Domstolene eller Admistrationen, som kan berøbe ham Retten til at praktisere, og selv om han er dømt for Forbrydelsen, særlig i sin Virksomhed som læge, er der ikke i Straffeloven eller den øvrige Lovgivning nogen Hjemmel for Domstolene til samtidig med at idømme ham Straf ogsaa at fratænde ham Ret til at praktisere. Naar en læge, som stet er for ikke længe siden, dømmes til Forbedringshuset, er der efter den bestaaende Lovgivning ikke noget i Vejen for, at han, naar han kommer ud af Forbedringshuset, kan begynde at praktisere som læge igen. Det er derfor en saa overordentlig betydelig og vigtig Lakune i den bestaaende Lovgivning, at jeg har ment, at man ikke burde lade Vejligigheden til at udfylde den gaa fra sig. Jeg behøver naturligvis ikke nærmere at paapege, hvilke